

Salen. Nogle unge Mennesker, der havde forstaaet, at de af Vanvare var kommen til et Vækkelsesmøde, trængte sig støjende hen mod Udgangen; og deres Opbrud blev Signalet til en almindelig Udvandring af skuffede Tilhørere. Heden i Salen var nu ogsaa helt kvælende. En Del Vinduer var bleven lukket op, men igennem dem strømmede Stanken ind fra Hestestalden nedenunder og fra en Baggaards Retirader.

Mads Vestrup fandt sig roligt i Forstyrrelsen. Han var fra sine Friluftsmøder og Krostueforsamlinger vant til, at Folk kom og gik, som de vilde.

Henne paa Bænken ved Sidevæggen havde Frøken Susse hele Tiden siddet og stirret paa ham med et Udtryk af forbavset Optagethed. Endogsaa nu, da han ikke talte, var hendes Øjne stift rettet imod ham.

Frants Møller, der havde siddet og halvsovet, stødte for anden Gang til hende med Albuen og spurgte, om ikke ogsaa de skulde benytte Lejligheden til at forsvinde. Første Gang svarede hun ham ikke. Nu gav hun ham Puffet tilbage og sagde forbitret:

„Saa lad mig dog være!“

Efter at der igen var bleven nogenlunde Ro i Salen, fortsatte Mads Vestrup sin Tale. Han sagde, at allerede den gamle græske Vismand Sokrates havde sagt de dybe Ord om Smerten, at den var Sjælens Medicin. Altsaa kunde ogsaa en Hedning forstaa, at Livet med sin strenge Tugt understøttede Menneskets naturlige Selvopholdelsesdrift. Men kun en Kristen kunde med ydmyg Taalmodighed og Haab i Sindet bøje sig ind under Lidelsernes Kors,